

Arrest

nr. 178 824 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en lid te zijn van de Ashraf-clan.

U vervoerde khat in opdracht van uw schoonbroer. In februari 2014 werd u opgebeld door Al-Shabaab. Ze zeiden u dat khat slecht is en dat ze wilden dat u met hen zou samenwerken. U weigerde dit waarna werd opgehangen. Uw collega's werden in die periode ook opgebeld. Vanaf dan werd u regelmatig opgebeld; eerst vriendelijk, later meer dreigend en telkens met het verzoek om u bij hen aan te sluiten. Uiteindelijk werd u met de dood bedreigd als u zich niet bij hen zou aansluiten. U besloot alles tegen uw schoonbroer te vertellen. Hij geloofde niet dat u werd bedreigd door Al Shabaab. Hij was ervan

overtuigd dat u werd bedreigd door andere khathandelaren die klanten wilden afpakken. Op 8 augustus 2014 vervoerde u khat naar Marka. Op de weg naar Marka werd u tegengehouden door mensen die zeiden van Al-Shabaab te zijn. Ze ondervroegen u, staken de khat in brand en stuurde u vervolgens weg met de boodschap dat u daar nooit meer mocht passeren met khat. U bleef echter gewoon verder werken. Ondertussen werd u nog steeds regelmatig telefonisch gecontacteerd door Al-Shabaab met de vraag om u bij hen te voegen. Op 15 oktober 2014 werd u op die baan nogmaals tegengehouden door Al-Shabaab. Nu werden zowel de khat als de auto in brand gestoken. U werd daarna vrijgelaten. Omdat het te gevaarlijk geworden was besloot u te stoppen met khat te vervoeren. Enkele dagen later vroeg uw schoonbroer u om toch opnieuw khat te vervoeren. Hij stelde een nieuwe reisweg voor; per boot. U ging akkoord. Op 28 januari ging u samen met twee collega's met een boot vol khat naar Barawe. Nadat de khat was uitgeladen bleef u in Barawe om nieuwe bestellingen op te nemen. Uw collega's reisden met de boot terug. Ze hadden echter motorpech en moesten tussen Marka en Jazira aanmeren. Daar werden ze ontvangen door Al-Shabaab. Ze ontdekten sporen van khat, wapens en geld en onthoofden uw vrienden. U werd gebeld met hun gsm en er werd u gezegd dat u naar dezelfde plaats zou gaan. Nadat u hoorde wat met uw vrienden was gebeurd was u geschokt. U keerde terug naar Mogadishu. De volgende dag werd u door Al-Shabaab opgebeld. Ze stelden dat uw vrienden dood waren door uw weigering en vroegen of u nu eindelijk klaar was om u bij Al-Shabaab te voegen. Hierop besloot uw vader dat u het land moest verlaten. U verliet Somalië op 5 februari 2015 en kwam op 4 mei 2015 aan in België, waar u op 5 mei 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten in: een geboorteakte, een certificaat van het Horsed Computer Institute en een rapport middelbare school.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aan uw vluchtrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u ondanks de bedreigingen van Al Shabaab steeds verder hebt gewerkt en dat wanneer u dan eindelijk stopt met uw werk, u enkele dagen later alsnog beslist om uw werk te hernemen. Dit strookt niet met de logische reactie die kan verwacht worden van iemand die omwille van zijn werk met de dood bedreigd wordt. Dit strookt evenmin met uw beweerde angst omwille van die bedreigingen. Pas na de tweede keer dat u wordt tegengehouden en ondervraagd door Al-Shabaab stopt u met het vervoeren van khat (CGVS gehoorverslag, p.16). U verklaart dat de vrees voor vervolging zodanig geworden was dat u niet meer wou verder werken (CGVS, p.23). Op vraag van uw schoonbroer begint u twee weken later toch opnieuw met dit werk (CGVS, 16-17). Wanneer u wordt gevraagd waarom u terug begon met het vervoeren van khat stelt u dat Al-Shabaab u drie dagen nadat u met uw werk was gestopt opbelde en u zei dat stoppen met uw werk niet meer voldoende was en dat u moest kiezen tussen met hen samenwerken of vermoord worden. Omdat ze u toch niet met rust zouden laten was u van mening dat u evengoed kon verder werken en voor uw familie zorgen (CGVS, p.24). Dit is weinig ernstig. Gelet op het feit dat u al maanden al twee maal in de handen van Al-Shabaab gevallen was is het volstrekt onwaarschijnlijk dat u zonder meer herbegint met het vervoeren van khat. Het is bovendien vreemd dat u zegt dat u er nooit aan gedacht hebt om te verhuizen of het land te verlaten (CGVS, p.24).

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw contact met Al-Shabaab hoogst onwaarschijnlijk. Tussen februari 2014 en februari 2015 werd u volgens uw verklaringen op regelmatige basis door Al-Shabaab telefonisch gecontacteerd (CGVS, p.17). U zegt dat ze u na twee maanden al begonnen te bedreigen omdat ze wilden dat u met hen zou samenwerken. U weigerde dit echter steevast (CGVS, p. 15-17). Toch blijft Al-Shabaab u op regelmatige basis opbellen, telkens opnieuw met de vraag of u met hen wilt samenwerken. Zelfs na de moord op uw vrienden wordt u door Al-Shabaab opgebeld en gevraagd of u zich nu eindelijk wilt aansluiten bij hen (CGVS, p. 25). Het is volstrekt onlogisch dat Al-Shabaab gedurende een jaar zou proberen om u te overtuigen om met hen samen te werken, te meer daar u volgens uw verklaringen keer op keer weigert en u hun regels blijft overtreden door khat te blijven vervoeren. Zelf kunt u hier ook geen afdoende verklaring voor geven. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat ze na een jaar nog altijd willen rekruteren antwoordt u dat u dit ook vreemd vindt (CGVS, p.25).

Ten derde kunnen bij de houding van uw schoonbroer vraagtekens geplaatst worden. Zo verklaart u dat uw schoonbroer in eerste instantie niet geloofde dat u bedreigd werd door Al-Shabaab. Hij was ervan overtuigd dat het ging om andere khathandelaars die klanten wilden inpikken (CGVS, p.15-17, 20). Pas na de tweede keer dat jullie werden tegengehouden en de auto en khat in brand werden gestoken was uw schoonbroer overtuigd dat het wel degelijk Al-Shabaab betrof (CGVS, p.20). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw schoonbroer dit initieel niet geloofde, antwoordt u dat u niet weet wat zijn gedachtegang was maar dat het volgens hem niet de werkwijze van Al-Shabaab was (CGVS, p.20). Nochtans werd u eerder meerdere keren telefonisch gecontacteerd en zelfs tegengehouden langs de weg door Al Shabaab, incidenten waar uw schoonbroer van op de hoogte was. Het is onwaarschijnlijk dat hij niet zou geloven dat Al-Shabaab hier achter zat. Bovendien maakt u geen gewag van enige poging van u of uw schoonbroer om de identiteit van de daders te achterhalen. Logischerwijs mag verwacht worden dat u of uw schoonbroer pogingen zouden ondernemen om te ontdekken wie u maandenlang contacteerde en u bedreigde.

Ten vierde dient te worden gewezen op tal van andere onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen. Zo is het onwaarschijnlijk dat u niet weet te vertellen of uw schoonbroer, zoals u en uw collega's, ook door Al-Shabaab benaderd werd. U verklaart dat u nooit met hem praatte dus dat u dit niet weet (CGVS, p.18). Naast het feit dat er mag verondersteld worden dat u met uw schoonbroer die de hoofdverantwoordelijke van de khathandel was hierover wel zou kunnen spreken, blijkt uit uw verklaringen dat u verschillende keren met hem een gesprek had (CGVS, p. 15-17, 20, 21, 22, 23, 25). Bovendien gingen veel van de door u aangehaalde gesprekken over de bedreigingen die u kreeg. Uw verklaring dat u nooit met uw schoonbroer sprak ter verantwoording van uw onwetendheid is niet ernstig. Zo ook beweert u dat u na de eerste keer dat uw wagen werd tegengehouden door Al-Shabaab zeer bang was. Toch besloot u verder te doen met uw werk (CGVS, p.22). Wanneer u wordt gevraagd of u toen iets van voorzorgsmaatregelen nam, antwoordt u ontkennend. U bent evenmin van route veranderd (CGVS, p.22). Van iemand die verklaart zeer bang te zijn na te zijn tegengehouden door Al-Shabaab op een weg met de waarschuwing om nooit meer langs die weg te komen met khat, is het onwaarschijnlijk dat hij daarna gewoon dezelfde weg blijft volgen, met dezelfde verboden khat, zonder enige veiligheidsmaatregel. Over de tweede keer dat u werd tegengehouden verklaart u dat de leden van Al Shabaab direct wisten wie u was. (CGVS, p. 23). U kunt niet verklaren hoe zij dat wisten (CGVS, p.25). Het is nogal vreemd te noemen dat de mannen die u tegenhielden direct zouden weten wie u was, gelet op het feit dat de vorige keer dat u werd tegengehouden al drie maanden geleden was en Al-Shabaab in de regio zich hoogstwaarschijnlijk wel met meer mensen bezig hield dan enkel met u. Een extra bevreemdend feit is dat u na de eerste keer dat u werd tegengehouden gewoon verder bent gegaan met khat vervoeren langs dezelfde route en het toch nog drie maanden duurde vooraleer u nog eens werd tegengehouden door Al-Shabaab (DVZ vragenlijst, vraag vijf).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of nog tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze vaststelling te wijzigen. Zij betreffen enkel uw identiteit en scholing. Beide gegevens worden niet betwist. Bovendien kan worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van

januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no.

17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In zijn eerste middel gaat verzoeker in op de motieven van verweerder. Hij stelt dat sommige bedenkingen reeds uitgelegd werden tijdens het interview. Op de eis van Al Shabaab dat verzoeker met hen zou samenwerken, zou verzoeker drie mogelijke reacties gehad hebben: ofwel lid worden, of Somalië ontvluchten of zijn "business" verder zetten. In eerste instantie zouden noch samenwerken met Al Shabaab, noch Somalië ontvluchten realistische opties geweest zijn omdat de vader van verzoeker reeds een oude man was en de verantwoordelijkheid voor de familie op de schouders van verzoeker rustte. Daarom werd beslist dat verzoeker verder zou werken, maar op een andere manier, met name met de boot. Nu de familie de

enige sociale zekerheid is in een land zonder sociale zekerheid, is dit volgens verzoeker een valabel argument waarom hij zo lang is blijven werken. Ook wat betreft de contacten met Al Shabaab, wenst verzoeker nog een aantal verduidelijkingen aan te brengen. Hij verklaart het feit dat de mensen van Al Shabaab in het begin vriendelijk tegen hem waren omdat hij de weg kent in Mogadishu en de soldaten aan de checkpoints hem kennen. Dit maakte verzoeker interessant voor Al Shabaab ondanks het feit dat hij khat vervoerde, zeker in Mogadishu waar Al Shabaab krampachtig zou proberen te rekruteren. Dit is volgens verzoeker te wijten aan de hypocriete houding van (islamitische) terreurorganisaties. Wat betreft de houding van de schoonbroer van verzoeker, diens werkgever, verklaart verzoeker inderdaad de precieze gedachtegang van zijn schoonbroer niet te kennen. Verzoeker wijst er weliswaar op dat concurrenten wel vaker in Mogadishu bedreigingen uiten in naam van Al Shabaab om marktaandeel te kunnen inpikken. Ook oppert verzoeker de mogelijkheid dat zijn schoonbroer het probleem niet onder ogen wou zien en zijn eigen wensen voor werkelijkheid nam en de zaak in eerste instantie trachtte te minimaliseren. Waar verweerder het vreemd acht dat de mannen die verzoeker een tweede maal tegenhielden en dit na een periode van drie maanden, onmiddellijk wisten wie verzoeker was, stelt verzoeker dat de termijn tussen de twee keren dat hij werd tegengehouden twee maanden was en dit niet uitzonderlijk is. Hij herhaalt dat het beangstigend was dat ze hem duidelijk kenden en viseerden.

Verzoeker meent dat op basis van 4 alinea's subjectieve veronderstellingen over zijn leven werd beslist. Dit is volgens verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker is verweerder zeer snel en onzorgvuldig tot de bestreden beslissing gekomen dermate dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, evenals van het non refoulementbeginsel. Verzoeker acht het verder onbegrijpelijk dat verweerder hem op grond van de COI-Focus van 19 februari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker verwijst onder meer naar de aanslagen en gewelddadige incidenten die in deze COI-Focus worden vermeld, naar een citaat van ACLED daarin waaruit blijkt dat het geweld burgers disproportioneel treft en nog gestegen is, naar passages waaruit blijkt dat Al-Shabaab in toenemende mate gewone burgers treft, en naar internationale krantenartikelen betreffende aanslagen waarbij burgers omkwamen in 2016. Verzoeker noemt de COI waarop verweerder zich heeft gebaseerd achterhaald en citeert een *UNHCR Position Paper on returns to southern and central Somalia (Update I)* van mei 2016, waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu verslechterd is en volatiel blijft, dat oorlogvoering door Al-Shabaab disproportioneel veel burgers treft, en dat regeringstroepen er niet in slagen burgers te beschermen, vooral in Mogadishu, zodat een gedwongen terugkeer daarheen het non refoulementbeginsel zou kunnen schenden. Verzoeker voert ten slotte nog aan dat ook de humanitaire situatie in Mogadishu desastreus is, en dat zelfs de elementaire rechten zoals toegang tot eten en drinken er niet kunnen worden gewaarborgd.

2.2. Documenten

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met daarin de Country of Origin Information Focus: Somalia – veiligheidssituatie in Mogadishu, 6 september 2016.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander land van de Unie erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verweerder hecht geen geloof aan het relaas van verzoeker en dit onder meer omdat verzoeker ondanks de aanhoudende bedreigingen door Al Shabaab toch is blijven werken als khatvervoerder, hetgeen niet strookt met iemand die omwille van het werk met de dood wordt bedreigd. Verzoeker heeft bovendien verklaard dat zelfs nadat hij werd tegengehouden door Al Shabaab, hij weliswaar bang was maar toch niet enkel bleef verder werken, maar evenmin zijn route veranderde. Pas na het tweede incident waarbij verzoeker werd tegengehouden, de khat en de wagen in brand gestoken werden, verzoeker en zijn kompaan werden vastgebonden en opnieuw met de dood bedreigd werden, deelde verzoeker zijn schoonbroer – werkgever, mee dat hij ander werk zou zoeken. Amper twee weken later zou verzoeker toch geaccepteerd hebben het werk verder te zetten maar dan per boot. De Raad acht het met verweerder niet aannemelijk dat indien deze incidenten zich werkelijk op die wijze zouden hebben voorgedaan, verzoeker zo lang met het werk zou doorgegaan zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij gezien zijn verantwoordelijkheid voor zijn familie bij gebrek aan sociale zekerheid geen andere keuze had dan zijn “business” verder te zetten, kan de Raad niet volgen nu blijkt dat verzoeker zowel zijn middelbaar diploma heeft behaald als een bijkomende opleiding ICT heeft gevolgd. Verzoeker maakt niet op afdoende wijze aannemelijk dat er voor hem geen ander alternatief bestond op de arbeidsmarkt, dan het voortzetten van het vervoer van khat onder levensbedreiging.

Verweerder stipt eveneens aan dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet dat zijn schoonbroer al dan niet door Al Shabaab werd benaderd. Het feit dat verzoeker verklaart dat hij daarover nooit zou gesproken hebben met zijn schoonbroer acht verweerder niet ernstig gezien zijn schoonbroer volgens zijn verklaringen de hoofdverantwoordelijke was voor de khathandel en verzoeker wel verschillende keren met hem gesprekken heeft gehad over de bedreigingen die verzoeker zelf zou gekregen hebben. De Raad onderschrijft dit motief. Het is inderdaad geheel ongeloofwaardig dat als verzoeker zelf op dergelijke wijze zou bedreigd geweest zijn, hij niet zou weten of zijn schoonbroer al dan niet benaderd geweest is, gezien de gesprekken die hij verklaart met zijn schoonbroer gehad te hebben, die bovendien hoofdverantwoordelijke was en bijgevolg ook een hoger risicoprofiel heeft. Verzoeker gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing.

Verweerder acht het eveneens ongeloofwaardig dat Al Shabaab een jaar lang zou proberen om verzoeker te overtuigen zich aan te sluiten. De Raad deelt eveneens dit motief nu niet blijkt dat verzoeker een dermate interessant profiel zou gehad hebben voor Al Shabaab dat zij een jaar lang vruchteloos zouden proberen hem te overtuigen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel dat hij de weg kent in Mogadishu en bijgevolg de soldaten aan de checkpoints hem kennen, maar dit overtuigt niet afdoende om zijn interessant profiel aannemelijk te maken. Daargelaten het feit dat niet blijkt uit de informatie in het administratief dossier noch uit eventuele info die verzoeker had kunnen aanbrengen dat Al Shabaab op een dergelijke strategische wijze zou rekruteren, is het immers aannemelijk dat vele personen uit Mogadishu de stad goed kennen en vele mensen bekend zijn bij de checkpoints. Ook waar verzoeker stelt dat Al Shabaab krampachtig zou rekruteren in Mogadishu steunt hij dit niet op enige landeninformatie en vindt dit feit geen steun in het administratief dossier.

Om de voormelde redenen, meent de Raad dat verzoeker niet op afdoende wijze zijn vrees voor vervolging door Al Shabaab aannemelijk heeft gemaakt. Sowieso vertonen de problemen omwille van het vervoeren van khat, zelfs indien zij geloofwaardig zouden zijn geweest, *quod non in casu*, geen verband met een van de vervolgingsgronden zoals bepaald door artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag. De aangehaalde gedwongen rekrutering kon de Raad evenmin overtuigen van het geloofwaardig karakter ervan.

De Raad meent dat de door de Raad onderschreven motieven toelaten te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag.

De door de Raad onderschreven motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden. Er bestaat geen kennelijke wanverhouding tussen die motieven en de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad meent niet dat verweerder aan onzorgvuldige feitenvinding heeft gedaan.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: “de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken als gevolg van de weigering tot gedwongen rekrutering door Al Shabaab en zijn transport van khat, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog onderstreept dat de humanitaire situatie desastreus is en hij verwijst naar toegang tot eten en drinken, blijkt dat hij daarbij verwijst naar een passage uit het voormelde standpunt van UNHCR waarbij zij specifiek de zeer moeilijke situatie van IDP's (internal displaced person's) aanhalen. Echter, er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer niet kan terugvallen op de steun van zijn familie voor de noodzakelijke humanitaire hulp nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat zijn ouders nog steeds in Mogadishu zijn, evenals zijn echtgenote.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldssituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate extreem dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI-focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (R.H. t. Zweden, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift persartikelen over aanslagen heeft gevoegd die recent zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikelen de analyse van verweerder te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidspersoneel. Verscheidene van de persartikelen die verzoeker heeft gevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de COI-focus van september 2016 en waarmee verweerder dus in de update heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk dat verzoeker heeft geciteerd uit de vorige COI-focus van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd

Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de Jamestown Foundation wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die Foundation onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. Human Rights Watch spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden gevisieerd door Al Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de update van september 2016 dat aan de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde paragraaf aangaande de "*soft targets*" thans is toegevoegd dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, waar verzoeker eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit hij zeer uitgebreid citeert en dat hij ook integraal bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES